

Sygn. akt IIK 302/14 (VI Ds 31/14)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kochan

Protokolant: Magdalena Wujda

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia–Śródmieście

po rozpoznaniu sprawy:

M. R. (R.)

syna M.i B.z domu D.

urodzonego 17 września 1986 r. we W.

PESEL: (...)

oskarżonego o to, że:

I. **w dniu 8 stycznia 2010 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w kwocie 21 875 zł, poprzez przedłożenie w oddziale banku podrobionego dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) z dnia 5 stycznia 2010 r., z którego wynikało, iż jest on zatrudniony na stanowisku dekarza i osiąga z tego tytułu miesięczny średni dochód w wysokości 1806,33 złotych netto, podczas gdy w tym czasie był on osobą bezrobotną, wprowadzając w błąd przedstawiciela banku co do swojego zatrudnienia i możliwości spłaty zobowiązania, podpisał umowę kredytu numer (...) w kwocie 21 875 zł, którego do chwili obecnej nie spłacił, przy czym skazany był on uprzednio wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 26 lipca 2006 r. o sygn. akt II K 876/06 za czyn z art. 279 § 1 k.k., 284 § 3 k.k. i inne na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny z dnia 3 czerwca 2005 r. o sygn. akt IIK 762/04 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat próby, oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny z dnia 16 września 2005 r. o sygn. akt II K 340/05 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i inne na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat próby oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny z dnia 17 lutego 2006 r. o sygn. akt IIK 1827/05 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat próby, które zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny z dnia 30 grudnia 2008 r. o sygn. akt IIK 1020/08, gdzie wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 23 listopada 2008 r. do 10 grudnia 2009 r.,**

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od dnia 18 stycznia 2010 roku do 24 marca 2010 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., który został już prawomocnie skazany za ten czyn w odrębnym postępowaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru wywiązania się z umowy doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.(obecnie (...) SA) w kwocie 1451,73 zł, w ten sposób, iż przedłożył w salonie telefonii komórkowej E.mieszczącym się przy ulicy (...)uprzednio dostarczony mu podrobiony dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...)z dnia 18 stycznia 2010 roku, z którego wynikało, iż jest on zatrudniony w tej firmie na czas nieokreślony, wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o.co do swojego zatrudnienia i możliwości spłaty zobowiązania, co doprowadziło do podpisania przez niego umowy numer (...)i zakupu w cenie promocyjnej 1 zł telefonu komórkowego marki S. E. Y., którego cena poza promocją bez konieczności zawierania umowy wynosiła 999,00 zł, a następnie korzystał z usług telekomunikacyjnych w kwocie 453,73 zł, za które nie zapłacił do chwili obecnej, przy czym czynu tego dokonał działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie I,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

III. w okresie od dnia 21 stycznia 2010 roku do dnia 28 marca 2010 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., który został już prawomocnie skazany za ten czyn w odrębnym postępowaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru wywiązania się z umowy doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.w kwocie 977,35 zł, w ten sposób, iż przedłożył w salonie autoryzowanego przedstawiciela mieszczącym się przy ulicy (...)uprzednio dostarczony mu podrobiony dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...)z dnia 20 stycznia 2010 roku, z którego wynikało, iż jest on zatrudniony w tej firmie na czas nieokreślony, wprowadzając przedstawiciela (...) sp. z o.o.w błąd co do swojego zatrudnienia i możliwości spłaty zobowiązania, co doprowadziło do podpisania przez niego umowy numer (...)i zakupu w cenie promocyjnej 1 zł telefonu komórkowego marki S. E. Y., którego cena poza promocją bez konieczności zawierania umowy wynosiła 759 zł, a następnie korzystał z usług telekomunikacyjnych w kwocie 219,35 zł, za które nie zapłacił do chwili obecnej, przy czym czynu tego dokonał działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie I;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 k.k.;

IV. w okresie od dnia 10 lutego 2010 roku do dnia 2 kwietnia 2010 r. we W., wspólnie i w porozumieniu z A. K., który został już prawomocnie skazany za ten czyn w odrębnym postępowaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru wywiązania się z umowy doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.(obecnie (...) SA) w kwocie 638 zł, w ten sposób, iż przedłożył w salonie telefonii komórkowej E. mieszczącym się przy ulicy (...)uprzednio dostarczony mu podrobiony dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie(...)z dnia 11 lutego 2010 roku, z którego wynikało, iż jest on zatrudniony w tej firmie na czas nieokreślony, w wyniku czego wprowadził w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o.co do swojego zatrudnienia i możliwości spłaty zobowiązania, co doprowadziło do podpisania przez niego, co doprowadziło do podpisania przez niego umowy numer (...)i zakupu w cenie promocyjnej 1 zł telefonu komórkowego marki (...)A., którego cena poza promocją bez konieczności zawierania umowy wynosiła 639 zł, przy czym czynu tego dokonał działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie I,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

* * *

I. uznaje M. R. za winnego czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznaje M. R. za winnego czynu opisanego w pkt II-IV części wstępnej wyroku, przyjmując że oskarżony działał w ciągu przestępstw, tj. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i z art. 91 § 1 k.k. i i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych k. 204 poz. 1-8: Drz (...) - (...) i zarządza pozostawienie ich w aktach sprawy;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz:

- (...) S.A. kwoty 21 875 (dwadzieścia jeden tysięcy osiemset siedemdziesiąt pięć) zł;

- (...) S. A. kwoty 2089,73 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt dziewięć 73/100) zł;

- (...) Centertel kwoty 977,35 (dziewięćset siedemdziesiąt siedem 35/100) zł;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. S. 516,60 (w tym 96,60 zł VAT) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów procesu w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 302/14

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2010 roku oskarżony M. R. złożył w III Oddziale (...) SA mieszczącym się we W. przy ulicy (...) wniosek o udzielenie kredytu z pakietem ubezpieczeniowym w wysokości 21.875 złotych. Składając wniosek, potwierdził własnoręcznym podpisem wiarygodność danych zawartych we wniosku i załączonych do niego dokumentach. Do wniosku kredytowego M. R. dołączył datowane na dzień 5 stycznia 2010 roku potwierdzające nieprawdę zaświadczenie o dochodach uzyskiwanych z tytułu zatrudnienia w firmie (...). Z dokumentu tego wynikało, że M. R. pracuje w tej firmie od dnia 1 czerwca 2009 roku na stanowisku dekarza, a jego średnie miesięczne wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy wynosiło 2.300 złotych brutto, 1.806,33 złotych netto.

Tego samego dnia pracownik banku (...) SA dokonał telefonicznego potwierdzenia danych widniejących w przedłożonym przez M. R. zaświadczeniu o dochodach. Po weryfikacji (...) SA podjął decyzję o udzieleniu wnioskowanego kredytu.

W dniu 8 stycznia 2010 roku M. R. zawarł z Bankiem (...) SA umowę kredytu nr (...) z pakietem ubezpieczeniowym, na mocy której został mu udzielony kredyt w kwocie 21.875 złotych. Podpisując umowę kredytu oskarżony zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w 60 ratach miesięcznych, w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty, stanowiącym integralną część umowy. Zawierając umowę kredytu oskarżony złożył oświadczenie, że na prowadzony przez Bank (...) SA rachunek o numerze (...) co miesiąc wpływa wynagrodzenie z tytułu jego zatrudnienia w firmie (...). Na ten rachunek bank (...) SA przelał kwotę kredytu udzielonego M. R..

Oskarżony nie dokonał wpłaty ani jednej raty kredytu. W dniu 25 lutego 2010 roku Bank (...) SA na podany przez M. R. adres wysłał monit o niedopłacie. Pismo to zostało zwrócone bankowi jako nieodebrane. W dniu 15 marca 2010 roku bank wysłał oskarżonemu kolejny monit – wezwanie do zapłaty, którego ten również nie odebrał. W dniu 16 czerwca 2010 roku Bank (...) SA wysłał do R. wypowiedzenie umowy kredytu nr (...). Korespondencji tej oskarżony także nie odebrał.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. **k. 139, 232** ; zeznania świadka J. S. **k. 157-158, 233** ; zeznania świadka K. M. **k. 87-88, 233** ; wniosek o udzielenie kredytu **k. 68-82** ; zaświadczenie o dochodach **k. 68-82** ; potwierdzenie **k. 68-82** , decyzja kredytowa **k. 68-82** ; oświadczenie **k. 68-82** ; umowa kredytu **k. 68-82**

W dniu 18 stycznia 2010 roku M. R. przyszedł do sklepu (...) Sp. z o.o. mieszczącego się we W. przy ulicy (...). Zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) o numerze abonenckim (...). Zawierając umowę oskarżony przedłożył datowane na dzień 18 stycznia 2010 roku potwierdzające nieprawdę poświadczenie o jego zatrudnieniu na czas nieokreślony od dnia 1 czerwca 2009 roku w Firmie Handlowej (...), której właścicielem był A. K.. Powyższe zaświadczenie M. R. otrzymał od A. K.. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) została zawarta na okres 3 lat, do dnia 18 stycznia 2013 roku. W ramach promocji M. R. uzyskał aparat telefoniczny marki S. (...) o numerze (...) w cenie 1 złoty. Cena tego aparatu poza promocją, bez konieczności zawierania umowy na czas oznaczony, wynosiła wówczas 999 złotych. Tego samego dnia nastąpiła aktywacja numeru abonenckiego (...).

M. R. nie uiszczał opłat z tytułu użytkowania numeru abonenckiego (...). W związku z tym w dniu 2 marca 2010 roku została zablokowana możliwość nawiązywania połączeń dla tego numeru. W dniu 24 marca 2010 roku numer abonencki (...) zostało zawieszony. Następnie w dniu 28 kwietnia 2010 roku na podany przez M. R. adres został przesłany dokument o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) wraz z wezwaniem do zapłaty, na które M. R. nie odpowiedział. Straty poniesione z tytułu zawarcia wyżej wymienionej umowy wyniosły łączną kwotę 1.451,73 złotych (453,73 złotych z tytułu nieuregulowanych należności za usługi telekomunikacyjne i 998 złotych z tytułu sprzedaży aparatu telefonicznego w ofercie promocyjnej).

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. **k. 139, 232** ; zeznania świadka Z. K. **k. 52-53, 233** ; umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych **k. 40-42** ; poświadczenie **k. 44**

W dniu 21 stycznia 2010 roku M. R. przyszedł do salonu autoryzowanego przedstawiciela (...) Sp. z o.o. mieszczącego się we W. przy ulicy (...). Tam zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) z numerem abonenckim (...). Zawierając umowę, M. R. przedłożył datowane na dzień 20 stycznia 2010 roku potwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu na czas nieokreślony od dnia 5 października 2009 roku w Firmie Handlowej (...), której właścicielem był A. K.. Powyższe zaświadczenie M. R. otrzymał od A. K.. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) została zawarta na okres 3 lat, do dnia 21 stycznia 2013 roku. W ramach promocji oskarżony uzyskał aparat telefoniczny marki S. (...) o numerze (...) w cenie 1 złoty. Cena tego aparatu poza promocją wynosiła wówczas 759 złotych. Tego samego dnia nastąpiła aktywacja numeru abonenckiego (...).

M. R. nie uiszczał opłat z tytułu użytkowania numeru abonenckiego (...). W związku z tym w dniu 28 marca 2010 roku numer został zawieszony. Następnie w dniu 7 maja 2010 roku na podany przez M. R. adres został przesłany dokument o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...). Straty poniesione z tytułu zawarcia wyżej wymienionej umowy wyniosły łączną kwotę 977,35 złotych (219,35 złotych z tytułu nieuregulowanych należności za usługi telekomunikacyjne i 758 złotych z tytułu sprzedaży aparatu telefonicznego w ofercie promocyjnej).

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. **k. 139, 232** ; zeznania świadka M. M. **k. 52-53, 233** ; umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych **k. 55** ; zaświadczenie o zatrudnieniu **k. 55**

W dniu 10 lutego 2010 roku M. R. przyszedł do punktu sprzedaży (...) Sp. z o.o. mieszczącego się we W. przy ulicy (...). Tam zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta (...) nr (...) o numerze abonenckim (...). Zawierając umowę M. R. przedłożył datowane na dzień 11 lutego 2010 roku potwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu na czas nieokreślony od dnia 5 października 2009 roku w Firmie Handlowej (...), której właścicielem był A. K.. Powyższe zaświadczenie oskarżony otrzymał od A. K.. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta (...) nr (...) została zawarta na okres 2 lat, do dnia 10 lutego 2012 roku. W ramach promocji M. R. uzyskał aparat telefoniczny marki S. (...) o numerze (...) w cenie 1 złoty. Cena tego aparatu poza promocją wynosiła wówczas 639 złotych. Istotą promocji był obowiązek cyklicznego doładowywania konta abonenckiego, aby zachowywało ono ważność przez okres obowiązywania umowy. Oskarżony był zobowiązany przez okres trwania umowy do comiesięcznego doładowywania konta minimalną kwotą 50 złotych. Tego samego dnia nastąpiła aktywacja numeru abonenckiego (...).

M. R. nie wywiązywał się z obowiązku doładowania konta numeru abonenckiego (...). W związku z tym w dniu 2 kwietnia 2010 roku została zablokowana możliwość nawiązywania połączeń dla tego numeru. W dniu 11 maja 2010 roku na podany przez M. R. adres zostało przesłane wezwanie do dokonania zaległego doładowania. W dniu 11 czerwca 2010 roku numer abonencki (...) został wyłączony. Straty poniesione z tytułu zawarcia wyżej wymienionej umowy wyniosły łączną kwotę 638 złotych z tytułu sprzedaży aparatu telefonicznego w ofercie promocyjnej.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. **k. 139, 232** ; zeznania świadka Z. K. **k. 52-53, 233** ; umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych **k. 45-47** ; zaświadczenie **k. 49**

(...) SA jest prawnym następcą (...) Sp. z o.o.

dowód: zeznania świadka Z. K. **k. 52-53**

Oskarżony M. R. ma 28 lat. Posiada wykształcenie podstawowe, bez wyuczonego zawodu. Na utrzymaniu ma jedno dziecko. Utrzymuje się z prac dorywczych. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo.

Oskarżony był w przeszłości karany sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu oraz przeciwko wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 grudnia 2008 roku, sygn. akt II K 1020/08, obejmującym:

1. karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. oraz karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 3 czerwca 2005 roku, sygn. akt II K 762/04,
2. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 288 § 1 k.k. orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 17 września 2004 roku, sygn. akt II K 887/04,

M. R. została wymierzona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 23 listopada 2008 roku do 10 grudnia 2009 roku.

dowód: dane osobopoznawcze **k. 137-138, 231** ; dane o karalności **k. 142** ; odpis wyroku łącznego II K 1020/08 **k. 96-98**

Oskarżony M. R. zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że nigdy nie był zatrudniony w firmie (...) ani w Firmie Handlowej

(...). Przed Sądem podał, że kredyt w banku wziął za namową dwóch nieznanym mu mężczyznom, którym następnie przekazał wszystkie pieniądze. Podkreślił, że on nic nie otrzymał z tego tytułu. Wskazał też, że zaświadczenia o jego zatrudnieniu w Firmie Handlowej (...) otrzymywał od A. K., któremu oddawał uzyskane telefony komórkowe, za co otrzymywał około 100-120 złotych. Dodał, że przed 2010 rokiem odbywał karę pozbawienia wolności.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. R., gdyż są one rzeczowe, logiczne i konsekwentne. Oskarżony dokładnie opisał okoliczności popełnionych przez siebie przestępstw oraz wskazał motyw takiego swojego zachowania. Treść jego wyjaśnień w pełni koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu, a mianowicie z zeznaniami świadków A. K., Z. K., M. M., J. S. i K. M. oraz dokumentacją w postaci umowy o kredyt oraz umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wyjaśnienia oskarżonego w połączeniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania tworzą logiczną i spójną całość obrazującą jego sprzeczne z prawem zachowanie.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania A. K., nie znajdując żadnych podstaw do ich zakwestionowania. Świadek opisał okoliczności dotyczące sporządzania przez niego potwierdzających nieprawdę zaświadczeń o zatrudnieniu w jego firmie, w tym także dla M. R., które następnie były wykorzystywane przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Należy przy tym zauważyć, że oskarżony nie zakwestionował treści zeznań A. K. i przyznał wskazane przez niego okoliczności.

Sąd dał wiarę zeznaniom Z. K. i M. M., pracowników operatorów telefonii komórkowej, J. S., pracownika banku, w którym oskarżony zawarł umowę o kredyt oraz K. M., pracownika instytucji, która nabyła wierzycelność z tytułu zaciągniętego przez oskarżonego kredytu. Powyżsi świadkowie, w granicach posiadanej wiedzy, dokładnie przedstawili znane im okoliczności zawarcia przez M. R. poszczególnych umów. Ich zeznania nie miały jednak istotnego znaczenia dla oceny sprawstwa oskarżonego, gdyż swoją wiedzę czerpali oni wyłącznie z dokumentacji zgromadzonej w systemach podmiotów, w których byli zatrudnieni.

Sąd uznał również za wiarygodną przedłożoną w toku postępowania dokumentację bankową i telekomunikacyjną, w tym w szczególności umowę o kredyt i umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z załączonymi do nich zaświadczeniami, gdyż żadna ze stron nie zakwestionowała ich autentyczności.

Sąd dał wiarę także dokumentacji policyjnej oraz dokumentacji organów wymiaru sprawiedliwości, gdyż została ona sporządzona zgodnie z wymogami prawnymi, przez kompetentne organy państwowe, działające na podstawie stosownych przepisów.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony M. R. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa oszustwa sankcjonowanego przepisem art. 286 § 1 k.k.

Do znamion ustawowych powyższego występku należą: działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, wprowadzenie tej osoby w błąd lub wyzyskanie jej błędu albo niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Działanie oskarżonego w oczywisty sposób zmierzało do osiągnięcia korzyści majątkowej, która w tym przypadku polegała na uzyskaniu od pokrzywdzonych podmiotów określonej kwoty pieniędzy (bank (...) SA), bądź też wartościowych przedmiotów w postaci aparatów telefonicznych i określonych usług telekomunikacyjnych (operatorzy telefonii komórkowej T. M. i P. C.). By osiągnąć zamierzony cel oskarżony przedłożył w wyżej wymienionych instytucjach przy zawieraniu stosownych umów potwierdzające nieprawdę zaświadczenia o jego zatrudnieniu i zarobkach. Wprowadzenie w błąd to wytworzenie w świadomości innej osoby fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości, natomiast wyzyskanie błędu polega na zaniechaniu skorygowania błędnego przekonania powstałego w świadomości pokrzywdzonego bez udziału sprawcy. Rezultatem jest doprowadzenie innej osoby do mylnego wyobrażenia o jakichś okolicznościach lub faktach mających znaczenie dla podjęcia decyzji dotyczącej rozporządzenia

mieniem. Postępowanie M. R. należy uznać za świadomie zmierzające do wprowadzenia w błąd pracowników banku (...) SA oraz operatorów telefonii komórkowej T. M. i P. C.. M. R., wiedząc, że przedstawiane przez niego dokumenty nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu oraz wiedząc, że nie dysponuje on środkami finansowymi pozwalającymi na spłatę zaciągniętych zobowiązań finansowych doprowadził do zawarcia umów, dzięki którym uzyskał stosowne środki finansowe oraz przedmioty przedstawiające dla niego wymierną wartość. Zauważyć przy tym należy, iż oskarżony wykorzystał w swym działaniu błąd pokrzywdzonych instytucji, których pracownicy będąc pewnymi, że mają do czynienia z rzetelnym klientem, przedstawiającym prawdziwe dokumenty, darzyli go przez to zaufaniem.

M. R. swoim zachowaniem także zrealizował znamiona przestępstwa sankcjonowanego przepisem art. 270 § 1 k.k.

Przestępstwo materialnego fałszerstwa dokumentu może być popełnione między innymi przez używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Istota podrobienia dokumentu sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego wystawcy. Z kolei pojęcie używania sprowadza się do wykorzystywania funkcji, jakie może pełnić podrobiony lub przerobiony dokument. Użyciem dokumentu będzie przedstawienie go osobie uprawnionej do kontroli, czy zrealizowanie na jego podstawie określonego świadczenia, wprowadzenie do rejestru, dokonanie na jego podstawie określonej operacji księgowej, przedłożenie organowi prowadzącemu określone postępowanie dowodowe.

M. R. świadomie posłużył się dokumentami zawierającymi nieprawdziwe informacje dotyczące jego zatrudnieniu, przedkładając je w banku (...) SA oraz u operatorów telefonii komórkowej T. M. i P. C.. W rzeczywistości oskarżony nie osiągał żadnych dochodów, nie był on nawet zatrudniony w firmach, w których miał rzekomo pracować.

W odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia swoim zachowaniem M. R. zrealizował również ustawowe znamiona przestępstwa oszustwa kredytowego sankcjonowanego przepisem art. 297 § 1 k.k.

Do znamion ustawowych powyższego występku należą: działanie w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby od właściwej instytucji kredytu, pożyczki, bądź też podobnego świadczenia na określony cel, przedłożenie dokumentu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego.

Działanie M. R. w oczywisty sposób zmierzało do uzyskania przez niego kredytu z wybranego przez niego banku. W tym celu oskarżony uzyskał fałszywe zaświadczenie o jego zatrudnieniu, które następnie przedłożył podczas zawierania umowy kredytowej, a więc dokumenty poświadczające nieprawdę w tej konkretnej sytuacji, gdyż odnoszące się do stanu niezgodnego z rzeczywistością.

M. R., odbywając wcześniej karę pozbawienia wolności, przekraczającą 6 miesięcy, za przestępstwa rozboju (art. 280 § 1 k.k.), kradzieży z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.) oraz zniszczenia mienia (288 § 1 k.k.), a więc przestępstw podobnych do przestępstw popełnionych w niniejszej sprawie (art. 286 § 1 k.k.), wszystkich zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, gdyż popełnił przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności. Mając jednocześnie na uwadze fakt, iż oskarżony czynów zarzucanych mu w punktach II, III i IV aktu oskarżenia dopuścił się w wyniku każdorazowo na nowo podejmowanego zamiaru, jak również w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a każde z tych przestępstw zrealizowało znamiona tego samego typu czynu zabronionego, należało uznać, że popełnione one zostały w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Zamiar oskarżonego M. R. nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem innych podmiotów gospodarczych (banków i operatorów telefonii komórkowej) należy w tym kontekście ocenić jako naganny. Jest to bowiem działanie wymierzone nie tylko w konkretny podmiot, ale również w zasady, na których opiera się obrót gospodarczy, dotyczący w niniejszej sprawie sektora bankowego i telekomunikacyjnego. Innymi słowy zachowanie oskarżonego godzi również w prawidłowe działanie rynku, co ma swoje społeczne konsekwencje, zwłaszcza biorąc pod uwagę wielość oszustw, w tym także kredytowych, w skali kraju.

Oskarżony świadomie zachował się w sposób sprzeczny z ogólnie przyjętymi normami dobrego i uczciwego obywatela, słownego i sumiennego klienta banku i operatora telefonii komórkowej ubiegającego się o stosowny produkt w

oparciu o rzetelne i prawdziwe dokumenty. M. R. powodowany chęcią zaspokojenia swoich potrzeb wyludził kredyt gotówkowy oraz działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. aparaty telefoniczne i usługi telekomunikacyjne, posługując się przy tym sfałszowanymi dokumentami w postaci zaświadczeń o swoim zatrudnieniu w różnych firmach. Oskarżony niewątpliwie zdawał sobie sprawę z naganności swojego postępowania, co jednakże w żaden sposób nie powstrzymywało go od popełniania kolejnych przestępstw.

Zachowanie oskarżonego charakteryzuje się dużym stopniem społecznej szkodliwości. Przestępstwa oszustwa, także kredytowego, są bowiem niestety powszechnym zjawiskiem w naszym kraju i są bardzo dolegliwe dla osób nim dotkniętych (tak fizycznych jak i prawnych). Podobnie przestępstwo fałszowania dokumentów, czy też posługiwania się sfałszowanymi dokumentami, jest nader powszechnym występkiem. Fałszowane są różnego rodzaju dokumenty, począwszy od potwierdzających tożsamość (np. paszport, dowód osobisty), a skończywszy na uprawniających do otrzymania określonych świadczeń pieniężnych od innego podmiotu (np. faktury, rachunki, zaświadczenia o zatrudnieniu). Popełnione przez oskarżonego przestępstwa podważają wzajemne zaufanie członków społeczeństwa, naruszają fundamenty gospodarki wolnorynkowej, a także godzą pośrednio w abstrakcyjne dobro, jakim jest pewność i bezpieczeństwo obrotu prawnego. Nadto zachowanie oskarżonego podważa zaufanie instytucji finansowych do swoich klientów, co prowadzi do zwiększenia formalizmu i obostrzenia różnymi rygorami między innymi umów kredytowych. Zachowanie oskarżonego może rodzić podobną postawę u innych osób, które widząc łatwo uzyskane w ten sposób środki finansowe, same mogą dopuszczać się identycznych przestępstw.

Mając na uwadze wszystkie elementy przedmiotowe i podmiotowe stopnia społecznej szkodliwości, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., Sąd uznał, że współmiernymi do stopnia winy oskarżonego będą kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze. Z kolei wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności Sąd uznał, że z uwagi na stopień związku pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową, zachodzą przesłanki do zastosowania zasady asperacji i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lata pozbawienia wolności. Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, działanie oskarżonego z błahych pobudek, wielość popełnionych przez niego przestępstw oraz jego wcześniejszą karalność za przestępstwa podobne i popełnieni zarzuconych mu czynów w warunkach powrotu do przestępstwa. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do zarzuconych mu czynów.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze, by podziałała ona wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego. Biorąc pod uwagę wszystkie aspekty przestępstw popełnionych przez oskarżonego Sąd uznał, że dla osiągnięcia celów kary niezbędne jest umieszczenie M. R. w warunkach izolacji zakładu karnego. ***W rozstrzyganej sprawie sprzeczne z prawem zachowanie oskarżonego nie było zachowaniem jednorazowym, incydentalnym. M. R. w krótkich odstępach czasu dopuścił się kilku przestępstw i nie było to też pierwsze sprzeczne z prawem zachowanie oskarżonego. M. R. był już bowiem w przeszłości karany sądownie i to za przestępstwa podobne.*** Wcześniejsze postępowania karne i wymierzone oskarżonemu kary nie wzbudziły jednak u niego przekonania o konieczności przestrzegania norm prawnych i zachowywania się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. Trzeba też dodać, że postawa oskarżonego jednoznacznie wskazuje na wysoki stopień jego demoralizacji, co również przemawia za orzeczeniem surowej kary. W szczególności należy tutaj zwrócić uwagę na fakt, że oskarżony zarzuconych mu czynów dopuścił się w krótkim okresie po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną za wcześniej popełnione przestępstwa. Powyższe okoliczności świadczą o tym, że tylko umieszczenie M. R. w warunkach izolacji zakładu karnego pozwoli na realizację prewencyjnego i wychowawczego celu kary oraz uzmysłowi mu konieczność przestrzegania norm prawnych.

Sąd zobowiązał również oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) SAKwoty 21.875 złotych, na rzecz (...) SAKwoty 2.089,73 złotych oraz na rzecz P. C.kwoty 977,35 złotych odpowiadających równowartości wyludzonego przez niego kredytu oraz usług i towarów telekomunikacyjnych. Konieczność naprawienia wyrządzonej szkody z pewnością odniesie skutek wychowawczy.

Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) - (...) poz. 1-8, gdyż służyły one do popełnienia przestępstw.

Koszty nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu zasądzono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1348).

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 roku Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Oskarżony obecnie przebywa w zakładzie karnym i nie uzyskuje dochodu. Dodatkowo w niniejszej sprawie została orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w związku z czym oskarżony nie będzie miał możliwości zarobkowych. Mając to na uwadze Sąd uznał, że uiszczenie przez niego kosztów postępowania oraz opłaty byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową.